

HANZADE SERVİ

**BU KİTAP SAHİBİNE
ŞANS GETİRİR**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

1. Bölüm

O gün, şanslı bir güne benzemiyordu. Şanssız bir güne de benzemiyordu. Aslında... bir güne bile benzemiyordu. Yağmur bulutları yüzünden ortalık hâlâ aydınlanmamıştı. Gökyüzü, mutlu hissetmek için fazla kasvetli, mutsuz hissetmek için fazla umut doluydu. Umudun kaynağı, pencerenin kenarına sığınmış kumruyd.

“Bu buuuuk buk!” diyordu kumru. “Bu buuuk buk!”

İnci, yapay zekânın henüz tüm ihtiyaçlara cevap verebilecek kadar gelişmediğini düşünüyordu. Telefonunu kumruya uzattığında, ötüşünün Türkçeye çevrilmiş halini dinleyebilmeliydi. Yumurtanın beyazıyla sarısını ayıran plastik bir alet bile varken, kumruları ‘bu buuuk buk’ diye duymaya devam etmek, yaşadıkları çağa kesinlikle yakışmıyordu.

O an görüş alanına, ev sahipleri Odman Odkan girdi. Her sabah en az bir saat oturduğu banka doğru yavaş yavaş yürüyordu. İlk başlarda Tardu ile kendi aralarında

ona Ateş Adam diyorlardı. Od, ateş demekti ve böylece ortaya, bir çeşit süper kahraman ismi çıkıyordu. Sonra ‘Ooo’ demeye başladılar. Çünkü hem yetmiş yedi yaşındaki adam süper kahramana benzemiyordu hem de her ‘Oo-o’nun ardından insan şarkı söyleyip dans etme ihtiyacı duyuyordu. Böylece Odman Odkan’dan bahsetmek eğlenceli bir hale gelmişti. Tabii adamın yaşadıkları sayılmazsa... Eğlence kelimesi, kırk yıl boyunca bir ağaca sarılmış halde öylece duran bir tembel hayvanın hayatında bile, Odman Odkan’ın hayatına göre kendine daha fazla yer bulabilirdi.

Yaşlı adam bankın yanına gelince, yavaşça oturmaya hazırlandı. Bu hazırlık, birkaç kez arkasına dönüp oturacağı yeri kontrol etmekle başlıyordu. Her oturma hamlesinden önce, sanki Hızlı Gonzales bir saniye içinde yerini kapmış gibi tekrar tekrar dönüp bakıyordu. En sonunda da hiçbir zaman gerçekten emin olamayacağı için, banka koyduğu ellerinin üzerine oturuyor; ardından ellerini usul usul çekip, rahatça yerleşiyordu. Bu rutin, evlerdeki koltuklarda da geçerliydi. Odman Odkan’ın herhangi bir yere oturması, dakikalarca sürüyordu. Hiçbiri adama, niçin böyle yaptığını soramamıştı. Çünkü İnci’nin annesi, bunun ayıp olacağını düşünüyordu. Yine de onun hakkında bir şeyler öğrenebilmişlerdi. Yaşlı adamın hayatı, yarısında ‘yönetmen de saçmalamış’ diyerek kapatacağınız bir film gibiydi. Ne yazık ki adam, bu filmin başrolünde oynamak zorundaydı. Bir yere oturmadan önce yaptıkları dahil tüm takıntıları da sanki rolünün hakkını verebilme çabasıydı.

Ooo, banka oturduktan birkaç saniye sonra şimşek çaktı, gök gürledi ve sağanak yağmur başladı. Bu kesinlikle, adamın hayatına yakışır türde bir talihsizlikti.

İnci o an, annesinin sesini duydu.

“Gözyaşların çok değerli” diyordu Sonay Erson. “Üzülmeni anlıyorum. Bunda hiçbir sorun yok. Bu durumun senin için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. İstersen el ele tutuşup, dinmesini bekleyebiliriz.”

Beş yaşındaki Uzun Uzun’un buna tepkisi daha çok ağlamak olunca, İnci içini çekti. Bu konuyu annesiyle defalarca kez konuşmaya çalışmıştı. Ondan, bu ezberlenmiş cümleler yerine içinden gelenleri söylemesini istemişti. Ve onları birazcık dinlemesini... Ama annesi, Vaha Çağakan Dilkoçer dışında kimseyi dinlemiyordu. VÇD, -böylesi daha kolaydı- çocuk psikoloğuydu. Rengârenk çizgileri olan gömlekler giyiyor; imajını, aynı kumaştan papyonlarla tamamlıyordu. Gözlüğünün çerçevesini de hep kıyafetiyle uyumlu renkte seçiyordu. Uzun saçlarını sürekli topuz yapıyordu. Belki de yıllar önce bir kez topuz yapmış ve bir daha hiç açmamıştı. Çünkü topuzu gerçekten de sürekli darmadağınaktı. İmajını seven bir hayranı, VÇD’nin küçük bir örgü bebeğini yapıp ona hediye etmişti.

On beş kitabı, bir televizyon programı, Youtube kanalı vardı ve sürekli her şehirde anne babalarla bir araya geliyordu. Neredeyse tüm çocuklu evler, adamın kitaplarıyla doluydu. Ama İnci, daha on iki yaşında olmasına rağmen, çocuk psikolojisi konusunu çoktan çözdüğünü hissediy-

yordu. Sonuçta kendisi de çocuktı ve yetişkinleri bolca gözlemlemeyi seviyordu. Bir gün VÇD’nin karşısına diki-
lip “Beni dinler misiniz?” dese, çok mu abartmış olurdu? Adam büyük ihtimalle onu dinlemezdi. Ya da “Karşıma di-
kilmeni anlıyorum ve bunun ne kadar gereksiz olduğunu görebiliyorum” gibi şeyler söylerdi.

Ah, VÇD, hayranının yaptığı örgü bebeği Youtube vi-
deolarını çektiği masaya koymuştu ve bebek o kadar se-
vilmişti ki VÇD seri üretime geçerek onu da satmaya baş-
lamıştı. Şu an, İnci’nin asla anlayamayacağı bir sebeple,
salonlarındaki sehpanın üzerinde örgü bir VÇD vardı. Tel
gözlüklerinin çevrelediği yeşil iplikten gözleriyle onları
sürekli izlemesi, kesinlikle garipti.

Geçen ay, Uzay alışveriş merkezinde ağlamaya başla-
mıştı. Annesi de hemen yanında diz çöküp, artık ezberle-
dikleri o cümleleri sıralamıştı:

“Üzgün olduğunu görüyorum ve seni anlıyorum. Sana
yardım etmek için buradayım. Çok zorlandığının farkın-
dayım.”

Uzay ağlamaya, annesi de bu cümleleri tekrarlamaya
devam ederken neyse ki telefon çalmıştı. Annesi konu-
şmak için uzaklaşınca İnci kardeşine, “İstediğin her şeyi
alamazsın” demişti.

“Bir şey almak istemiyorum ki?” demişti Uzay hemen
susup.

“O zaman niye ağlıyorsun?”